

HORIZON

Er zijn twee van onze kinderen weg, maar afgezien van ons lijkt het niemand te deren. Met Jula, mijn collega-begeleidster, heb ik al overal gezocht. Nu kijken we bij de schipper, die bezig is, tot aan zijn knieën in het water, in de ondiepe kuil rond de kont van zijn schip. Eén van de drie schroefbladen heeft een rare deuk. Daar is hij nu aan bezig, met een brander en twee zware hamers, om het brons warm te stoken en voorzichtig weer in de goede vorm te kloppen. Heeft hij ze misschien gezien? Hij klimt uit de kuil, rekt zich, kijkt naar de stand van het water in de geul verderop. Nee, geen idee. Niet dat onze groep niet goed door hem geïnstrueerd is. Al lang voordat we droogvielen, heeft hij ons allemaal bij elkaar getrommeld in de zitkuip. Trapje neergezet, laten zien hoe hoog het water kwam (tot zijn dijen), en uitgelegd dat het steeds verder zou gaan zakken, omdat het eb wordt. Rustig tempo, rekening houdend met het niveau van onze dertien Duitse pupillen met Downsyndroom, en ook met Jula en mij, die de tijd moeten krijgen om het aan de vier blinde en halfblinde jongeren uit te leggen, die ook aan onze zorg zijn toevertrouwd. Hij heeft uitgebreid uitgelegd dat we in een natuurgebied zijn, en dat we wel mogen zwemmen, aan deze ene kant van het schip waar het alleen maar ondieper wordt, en straks mogen wandelen, maar niet te ver, en nooit alleen. Dat hebben de kinderen zich geen twee keer laten zeggen. Vrijwel direct spartelden er een stel in het steeds verder zakkende water, terwijl ik benedenstrooms de boel in de gaten hield. Nu ligt Heinz even verderop in een kuiltje water naar garnaaltjes te graaien. Hij krijgt ze gelukkig niet te pakken, want iets eerder heeft hij wel een halflevende krab opgepakt, om die bij wijze van biologisch onderzoek één voor één

alle poten en scharen uit te trekken, voordat we in de gaten hadden wat hij aan het doen was. Barbara, Haike en Sharleen zoeken naar schelpjes in mooie kleuren, en Lilith graaft met haar lange vingers een kuil in het zachte waddenzand, terwijl ze zich door haar vriend Darian laat uitleggen wat hij ziet. Lilith is negentien en bijna blind, wat er op neerkomt dat ze alleen nog sterke contrasten tussen licht en donker kan waarnemen. Toch weet ze zich aan boord uitstekend te redden. Nadat ik met haar een paar keer het schip ben rondgewandeld, weet ze haar weg zelfstandig te vinden, ook onder zeil, als het schip deint en helt. Gisteren voeren we met het zeil breeduit, toen Lilith van het voordek, waarze genoten had van het opspattende buiswater in haar gezicht, naar de kuip kwam. Zonder mankeren liep ze, praktisch zonder steun te zoeken, door het gangboord naar achteren. Net op het punt dat ik haar bezorgd toe wilde roepen dat ze moest bukken, stak ze als bij intuïtie haar arm omhoog om te voelen waar de giek was, en boog haar hoofd voldoende om ongeschonden door te lopen. Lilith heeft een feilloos gevoel voor haar omgeving en is voortdurend op zoek naar zintuiglijke waarnemingen. Op Terschelling, waar we een dag verwaaid lagen en een huifkartocht over de Boschplaat maakten, stapte ze bij iedere gelegenheid die geboden werd uit, en liet zich uitleggen wat er te zien was, terwijl ze zeekraal betastte, door een prieeltje met opkomend water schuifelde, rook aan alle blaadjes die ze tegenkwam en zich met grote nieuwsgierigheid het lijf van een dode krab in handen liet stoppen, om daarna met tegelijk bange en gretige kreetjes de puntige poten en scharen te bevoelen. Darian van twintig, zelf ook al buitengewoon slechtziend, is haar vaste kompaan en legt met engelengeduld alles uit wat hij nog kan zien en

zij niet. Hij is dan ook grenzeloos verliefd, wat niet vreemd is, gezien de adembenemende schoonheid van zijn vriendin. Zij is heel vrouwelijk en slank, in tegenstelling tot de Down-jongeren, die zonder uitzondering een fors overgewicht hebben. Darian is niet dik, maar ziet er wel tamelijk woest uit, met zijn zwarte krullende haar, slordig afgezakte bermuda en gescheurde T-shirt; een merkwaardig contrast met Lilith, die er altijd uitziet om door een ringetje te halen. Zelfs in bikini maakt ze de indruk van een vamp in galajurk, wat nu trouwens ernstig teniet wordt gedaan doordat ze onder de modder zit. Het zuigende waddenslik is nieuw voor haar, maar ze wentelt zich alsof ze een kuur doet, en geniet met volle teugen. Dat wordt straks een uitgebreide sessie onder de dekdouche, voordat ze weer het gangboord instapt. En zij zal niet de enige zijn, want van de dertien jongeren met Downsyndroom zijn er nog vijf die het waddenzand als bron van vermaak hebben ontdekt. Ze zitten in een kring in het laatste laagje water en gooien een bal rond, maar al snel vinden ze het veel leuker om hun buurvrouw of buurman met modder in te smeren. Lijfelijk contact is voor deze jongeren sowieso een voorwaarde voor hun levensgeluk. In mijn hoofd zit nog het treiterende ritme van de 'Macarena', hun lievelingssong. Op Terschelling waren we vroeg op de avond in de nog bijna onbevolkte disco, waar ze zich verdrongen om met 'Herr Kapitän' te mogen dansen, nadat de bijna dertigjarige Gudrun de schipper als eerste had verleid door een aantal keren in monkelend gevele aan iedereen die het horen wil uit te leggen dat hij zo'n *knackiger Mann* is; iets wat ze doet bij zo ongeveer iedere vertegenwoordiger van het mannelijk geslacht. Juist was Gudrun afgetikt door Haike, die zich net met haar gezicht op buikhoogte knuffelig in de armen van de schipper nestelde, toen

de dj de 'Macarena' opzette. Als door de bliksem getroffen schoten alle meiden, inclusief Haike, op een rijtje in de houding, en begonnen fanatiek de uit het hoofd geleerde bijbehorende passen en gebaren te maken. De voorstelling moest nog vele malen die avond worden herhaald, met onveranderlijk plezier voor zowel de danseressen als de toeschouwers. Steeds als het lied teneinde was, verdrongen ze zich weer om met de schipper te dansen, altijd *slow and close*, of het nu een langzaam romantisch nummer of een razendsnelle hiphop-rap was.

Maar nu is Gudrun weg, samen met Karl, die nog minder ziet dan Lilith, maar een minstens even brede interesse heeft in zijn omgeving. Julia en ik hebben overal gezocht, maar op of om het schip zijn ze niet te

vinden. De schipper gaat aan dek en kijkt uit over het wad. Tegen het licht van de laag op het natte zand blikkerende zon in ontwaart hij twee kleine figuurtjes, hoog op de enorme plaat waarop wij liggen. Hij pakt zijn verrekijker. Ja, dat moeten ze zijn; de wat waggelende gang van Gudrun is duidelijk te herkennen. Snel gaan we samen achter ze aan.

Een kwartiertje later hebben we ze ingehaald. Hand in hand stappen ze dapper voort. We zijn een kleine kilometer van het schip af, maar gelukkig is het nog geen laag water.

'Was hattet ihr vor?' vraag ik Gudrun, als we weer terug wandelen naar het schip.

'Ich wollte mit Karl zum Horizont,' bekennt ze blijmoedig, 'weil dort die Sonne so schön untergeht...'

